

als van den muskiet, pooten niet te lang, van kniegewricht tot einde langsten teen 15 c.M. Lengte vogel van punt van den bek tot einde staart 45 c.M., bek $3\frac{1}{2}$ c.M., niet getand, groote, op vetplaat gelijkende washuid, die $\frac{1}{3}$ van het voorhoofd bedekt. Staart zeer kort, lengte langste vleugel-slagpin 23 c.M., lengte langste teen 9 c.M. Hals niet bijzonder lang. Kleur van het dier zeer donker blauw grijs, bijna zwart, kop zwart, pooten zwart, hier en daar iets groen.

Bij voorbaat mijn dank betuigende, hoogachtend,

Oudénbosch.

C. NANKMAN.

Wij plaatsen uw beschrijving als voorbeeld voor andere inzenders, die soms ook de naam van een vogel willen weten. Uw vogel is de gewone meerkoet. (*Fulica atra*).

Papegaaiduiker.

De zes-en-twintigste Februari werd te Heemstede bij Haarlem een jong wijfje gevonden van de Papegaaiduiker (*Fratercula arctica* L.). Het had de voorgaande avond en nacht hevig gestormd uit W.Z.W., en daaraan is het waarschijnlijk toe te schrijven dat die vogel, een echte zeevogel, betrekkelijk zoo diep binnenslands verzeild is geraakt. De papegaaiduiker wordt, zooals bekend is, nu en dan aan onze kust aangetroffen, maar meestal dicht aan zee. De voorwerpen, die men hier te lande vindt, zijn meest jonge vogels; ouden komen veel zeldzamer voor.

De soort broedt aan de kusten van de noordelijke Atlantische Oceaan, en van de IJszee, Zuid-Groenland, IJsland, Spitsbergen, enz. In vroegere jaren broedden zelfs enkele paren op Helgoland.

Het bij Heemstede gevonden exemplaar is opgezonden aan den heer H. H. ter Meer, te Leiden, die het mij heeft aangeboden en het voor mijne verzameling opzet.

Doorn.

SNOUCKAERT.

Geheimzinnige zaken.

Geachte Redactie.

Al sinds lang had ik mij voorgenomen, u eenige vragen te doen en telkens als zich iets voordeed, dat ik niet begreep, of waarvan ik gaarne meer wilde weten, dacht ik: 'k zal toch eens een brief schrijven aan de Redactie van „De Levende Natuur”. Maar, dan vond ik mijne vraag te flauw, dan had ik geen tijd vrij, om alles op te schrijven en nu ik er eindelijk toe gekomen ben, komt alles in eens en zou u mij zeer verplichten met een regeltje antwoord in uw tijdschrift op al de vragen, die ik nu, als 't ware, gegaard heb; letterlijk opgegaard.

U moet namelijk weten, dat ik alles, wat mij nieuw, belangrijk of aantrekkelijk in de natuur voorkomt opteeken en, zoo noodig er een paar schetsjes (die langzamerhand wel beter zullen worden, hoop ik) bijvoeg tot verduidelijking. Ik kan dus alles nog eens naslaan.

Met één ding zit ik nog; nl. met het onderscheiden van vogels. Ik hoop echter, door op 't voorbeeld van den heer Thijssse, getrouw een park te doorzoeken, ook wat van de gevederde zangers te weten te komen.

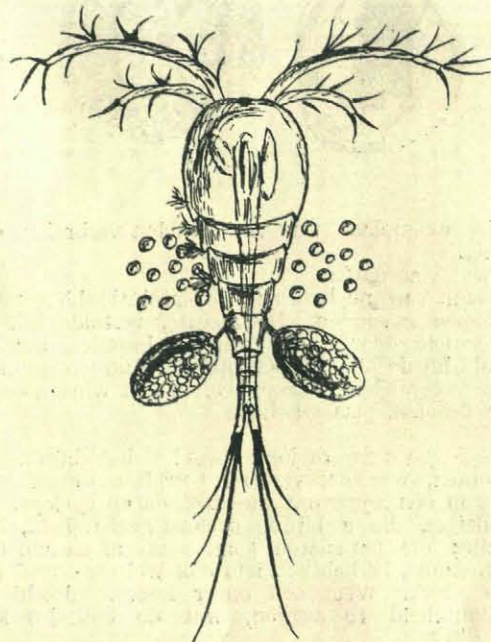
En nu maar voor den dag er mee, na deze treffende inleiding.

Aan den spoordijk van Amsterdam naar Sloterdijk heb ik in 1896, bij het eerste huis in dat dorp een *Papaver somniferum* in 't wild gevonden. Sloterdijk komt in de lijsten van den heer Heukels onder de vindplaatsen dier plant niet voor.

Den geheelen winter door heb ik eene flesch met slootwater, waarin hoornblad, soorten kroos, eenige slakken, cyclops, daphnia's, enz. op eene tamelijk warme plaats staan. Hoornblad droeg bloemen en winterknoppen tegelijk en de daphnia's verdwenen spoorloos. Waarheen? Ze zonken zeker dood naar den bodem, waar de eieren in 't voorjaar uit zullen komen. De cyclops bleven echter, evenals de slakken en een bloedzuiger, vroolijk in hun stopfleschwereld het leven genieten. Die flesch heeft me al heel wat geleerd of liever de inhoud ervan. Prachtig om te zien was bijv. de bloedsomloop in eene levende *Daphnia* onder het microscoop.

Nu had ik laatst eene cyclops in een druppel water onder het microscoopje (één van de tentoonstelling in 1895). Het was een groot wijfje met eiertaschjes. Daar zag ik wat te voorschijn komen aan beide zijden van het dier, kogelronde

lichaampjes, zoo groot als de eieren in de taschjes. Ze kwamen uit de gleuven of afscheidingen der ringen aan het achterlijf van het diertje. De balletjes werden met tamelijke vaart uitgestooten, verwijderden zich niet verder als op het schetsje hiernaast is aangegeven, bleven een poosje, soms 15 à 20 tellen op dezelfde plaats liggen en gingen dan weer, op dezelfde wijze, als ze gekomen waren, in het lichaam terug. Ook zag ik er eenige uiteenspringen als zeepbelletjes. Dit laatste deed het vermoeden bij mij rijzen dat het lucht zou wezen, welke het diertje uitademde. Zeker weet ik 't echter niet en als het zoo was, waarom ging dan de meeste uitgeademde lucht in het lichaam terug? En hoe gaat het onder water in de sloot?

Hetzelfde verschijnsel heb ik nog vele malen waargenomen. Bij eenige kon ik echter, hoe ik ook tuurde, geen belletjes (?) opmerken; bij de meeste zag ik er een paar, maar nooit meer zoo'n hoeveelheid als bij de eerste, waarvan ik het schetsje maakte. Meestal verschenen er, nadat het diertje een minuut of vijf onder het microscoopje geweest was en het vermoeid, zijne buitelingen gestaakt had, aan iedere zijde 1 of 2 kogeltjes.

Angstzweet zal het toch zeker niet geweest zijn!

En nu iets uit de plantenwereld:

Op bladzij 380 in Heukels schoolflora (7e druk) staat: „Aan eene duinhelling bij Noordwijk is de var. *silvestris* (van *Convolvulus sépium* L.) met wijdere, stompe schutbladen en grootere, rozeroode, wit gestreepte bloemen gevonden.”

In den zomer van 1896 vond ik eene Winde, welke met die beschrijving vrij wel overeenkomt. U weet, dat van Diemerdam—Zeeburg, langs den Zuiderzeedijk eene streek ligt, die nu juist geen zeer zeldzame, maar vooral frisch ontwikkelde planten herbergt. Dat plekje is dan ook een Dorado voor terrariumhouders. Daar vond ik mijne Winde in gezelschap van 1,5 à 2 M. hooge Wilgenroosjes, *Epilobium hersutum* en *angustifolium* door elkaar. Ik heb het plantje gedroogd, zoodat ik het u, desverlangd, kan doen toekomen. De bloem is even groot als van de gewone *Conv. sépium*.

Op blz. 147 in „De Levende Natuur” staat eene afbeelding van het citroentje. Dezen zomer vond ik daarvan vele exemplaren op een open plekje in 't Baarnsche bosch. Er waren echter twee soorten, die we „groentjes” en „geeltjes” noemden. Ze waren prachtig, nog in 't geheel niet afgevlogen. De „geeltjes” waren geel en de „groentjes” lichtgroen; overigens was er geen verschil tusschen twee verschillende exemplaren op te merken. Kunt u mij nu ook zeggen, of er voor beide soorten een afzonderlijke Latijnsche naam bestaat en hoe die naam luidt?

Nevenstaand schetsje is eene afbeelding van wat ik laatst onder eene loep zag. Dat het iets met slakken te maken heeft, is mijne vaste overtuiging. Maar is het een slakkenei of een jong slakje? Tusschen het vuil, op den